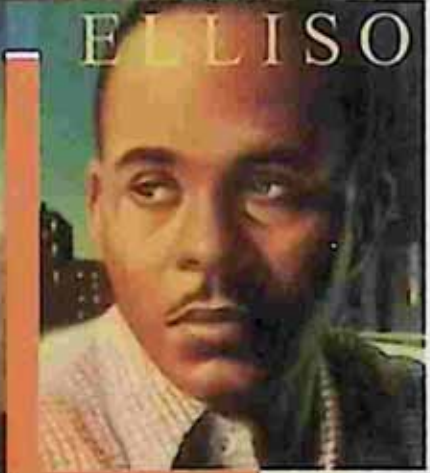
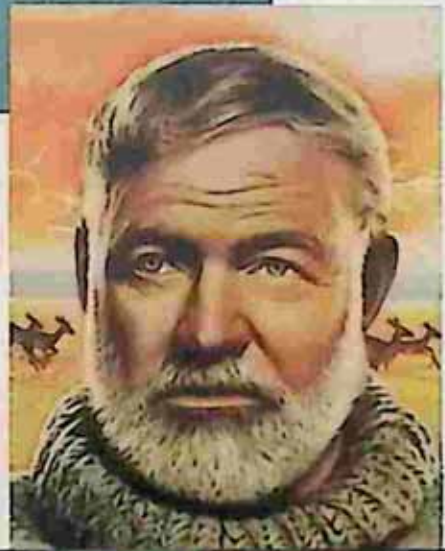

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

စာရေးသမားနှင့် စာရေးခြင်း မောင်ထွန်းသူ

ဒုတိယအကြိမ်

mgyoe.com

mgv.com

အားနက်စ်ဟ်မင်းဝေး

ဂျိမ်းစ်သာဘား

ကက်သရင်းအင်နီပေါတာ

ဒိုရစ္စလက်စင်

ရပ်ဖ်အယ်လီဆင်

အူဒိုရာဝဲလ်တီ

ဟာကျင် . . . စသည့်

အမေရိကန်အခြေစိုက် စာရေးဆရာ ၇ ဦး၏

စာပေရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ

အတွေးအမြင်များ။

tun0063

1200.00 Ks

စာရေးသူနှင့်စာရေးခြင်း မောင်ထွန်းသူ
စာမျက်နှာ ၇၄ + မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၇၊ ဗေပေါ်ဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၅ လှလှနွယ်စာပေဇာတိအကြိမ်မူ၊
ရောင်းစဉ် ၁၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

စာရေးသူနှင့်စာရေးခြင်း
မောင်ထွန်းသူ

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမှာစာ	က
၁။ အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး (Ernest Hemingway)	၁
၂။ ဂျိမ်းစ် သာဘား (James Thurber)	၁၃
၃။ ကက်သရင်း အင်နီ ပေါ်တာ (Katherine Anne Porter)	၂၁
၄။ ဒိုရစ္စ လက်စင် (Doris Lessing)	၃၅
၅။ ရပ်ဖ် အယ်လီဆင် (Ralph Ellison)	၄၅
၆။ အူဒိုရာ ဝဲလ်တီ (Eudora Welty)	၅၇
၇။ ဟာကျင် (Ha Jin)	၆၇

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

‘စာရေးသူနှင့် စာရေးခြင်း’အမည်ရှိ ဤစာအုပ်တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံမှ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာခုနစ်ဦး၏ စာပေရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ အတွေး အမြင် များကို ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းတို့၏ အတွေးအမြင်များကို ဖော်ပြရာ၌ သူတို့၏ ‘စာပေအင်တာဗျူး’များမှတစ်ဆင့် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန် စာရေးဆရာ ခုနစ်ဦးမှာ ‘ရပ်ဖ်အယ်လီဆင်၊ အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး၊ ဒိုရစ္စလက်စင်၊ ကက်သရင်း အင်နီပေါ်တာ၊ ဂျိမ်းစ်သာဘား၊ အူဒိုရာဝဲလ်တီနှင့် ဟာကျင်တို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အနက် ‘အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး၊ ဂျိမ်းစ်သာဘားနှင့် ကက်သရင်းအင်နီပေါ်တာ’တို့သည် ကမ္ဘာ့သိ စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။

ဤခုနစ်ဦးထဲတွင် ဟာကျင် Ha Jin သည် အမေရိကန်ရောက် တရုတ်စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ ‘သမီးများနှင့် အမေများ’ Joy Luck Club ဝတ္ထုရေးခဲ့သူ စာရေးဆရာမ အေမီတန်လို Amy Tan အမေရိကန်ပေါက် စာရေးဆရာ မဟုတ်ပေ။

သူသည် သူ့ဘဝတစ်သက်တာ၏ ၂၉ နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ကွန်မြူနစ် တရုတ်နိုင်ငံ၌ နေထိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ ၁၉၈၉ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ကျခါမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စု အတ္တလန္တာမြို့၊ ‘အင်မိုရီတက္ကသိုလ် Emory Univer- sity’ ၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်ဆရာလုပ်ရင်းနှင့် စာစတင်ရေးသားခဲ့သူဖြစ် သည်။

“စာစရေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်သိခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို စရေး တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”ဟု အကြံပြုခဲ့သော ဟာကျင်သည် သူ၏ ဝတ္ထုတို များကို ရေးရာ၌ သူသိခဲ့သော အကြောင်းအရာများကိုချည်း အခြေခံခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ‘၁၉၉၇ ခုနှစ် ပင်ဟဲမင်းဝေး စာပေဆု’ ‘PEN/ Hemingway Award, 1997’ ကို ရရှိခဲ့သော ‘အလံနီအောက်ဝယ်’ ‘Under the Red Flag ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ လူကြိုက်အလွန်များခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ပါရှိခဲ့သမျှ ဝတ္ထုတိုအားလုံးသည် သူ တရုတ်နိုင်ငံ၌ နေခဲ့ရစဉ်က ထဲထဲဝင်ဝင် မြင်တွေ့ သိရှိခဲ့ရသမျှ ကုန်ကြမ်းများကို ဝတ္ထုတိုများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤစာပေအင်တာဗျူးများထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို ထုတ် နုတ်၍ မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ မူလက စဉ်းစားစိတ်ကူးထားခဲ့သည့်အတိုင်း မဂ္ဂဇင်းတချို့သို့ ‘စာပေဆောင်းပါးများ’အဖြစ် ပေးပို့ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ‘အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး အင်တာဗျူး’သည် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်၌ ပါရှိသွားခဲ့သော်လည်း ကျန်ဆောင်းပါးများမှာမူ အသုံးပြုမခံရ ဘဲဖြစ်နေသည်။ ကြာလာတော့လည်း ထိုဆောင်းပါးများအပေါ်၌ အယ်ဒီတာ ဆရာများ စိတ်ဝင်စားပုံမရဟု ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချကာ လက်မြောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဤစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည်ဟု ယူဆရမည့် အချက်တစ်ချက် ရှိနေပါသေးသည်။ ယခု ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသည့် အမေရိကန်စာရေးဆရာခြောက်ဦး၏ စာပေအင်တာဗျူးများသည် The Norton Anthology of short fiction စာအုပ်မှ ရရှိခြင်းဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်ရောက် တရုတ်စာရေးဆရာ ဟာကျင်၏ စာပေရေးရာ အတွေး မြင်များမှာမူ ထိုစာအုပ်မှ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် လက်လှမ်းမီသရွေ့ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သော The Bridegroom ဝတ္ထုတိုများ၊ Waiting ဝတ္ထုရှည်၊ သူ၏ ‘ကျွန်တော် စာ ဘယ်လိုရေး သလဲ’ How I Write ဆောင်းပါးနှင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်ထုတ် Time မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကဏ္ဍ (Books) စသည်များကို အခြေခံ၍ ရေးသားထား

ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းအရွယ်၊ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ အဆိုအမိန့်များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည် ဟု ယူဆမိသဖြင့် ဤ ‘ဟာကျင် အင်တာဗျူး’ဆောင်းပါး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

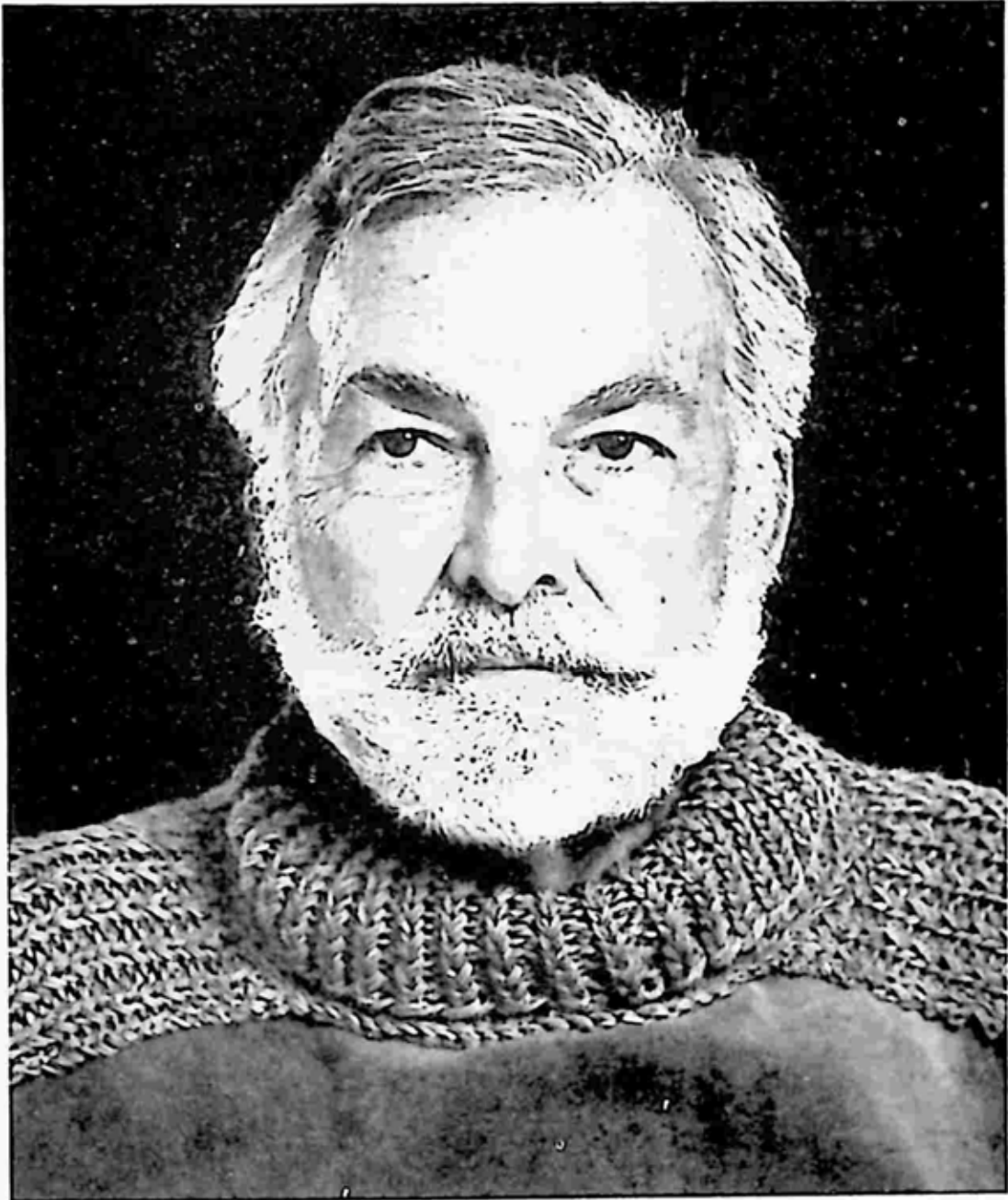
ကျွန်တော် ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဤစာပေအင်တာဗျူးဆောင်းပါးများအပေါ် စိတ်ဝင်စားသူ ပေါ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ပြုစုထားသည့် ‘စာရေးသူနှင့် စာရေးခြင်း’ စာအုပ်သည် ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အကယ်၍များ ဤစာအုပ်အပေါ်၌ စာဖတ်ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်ရှိသော် ယခု ဤစာအုပ် ‘စာရေးသူနှင့် စာရေးခြင်း’သည် အမှတ် ၁ ဖြစ်လာဖို့ ရှိပါသည်။ ထို့နောက် ‘စာရေးသူနှင့် စာရေးခြင်း’ အမှတ် ၂၊ အမှတ် ၃ နှင့် အမှတ် ၄ အထိ ထွက်လာဖွယ်ရာရှိသည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း ‘ရွန်ချီးဗား John Cheeven အင်တန်ချက်ကော့ Anton Chekhov၊ ဂျိုးဆက်ကွန်ရက် Joseph Conrad၊ ဂေးလ် ဂေါ့ဒ်ဝင် Gail Godwin၊ ဟင်နရီဂျိမ်းစ် Henry James၊ ဒီ-အိတ်ချ် လော့ရင့်စ် D.H. Lawrence၊ ဂိုင်းဒီမောပါးဆွန် Guy de Maupassant၊ လီယို တော်လ်စတိုင်း Leo Tolstoy၊ ဘာရတီမူကာဂျီ Bharati Muk herjee၊ အဲလစ္စမွန်ရီး Alice Munro အစရှိသော နိုင်ငံတကာစာရေးဆရာကြီးများ၏ အတွေးအထင်နှင့် အမြင်များကို ဖော်ပြထားသည့် ‘စာရေးဆရာနှင့် စာရေးခြင်း’ စာအုပ်သည်လည်း ထွက်လာဖွယ် ရှိပါသည်။

ဤစာအုပ် ‘စာရေးသူနှင့် စာရေးခြင်း’သည် စာဝါသနာရှင်များနှင့် စာရေးရန် စိတ်ကူးရှိနေသူများအတွက်သာမက စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်ပါ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ
၃-၄-၂၀၀၄

အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး
Ernest Hemingway

“စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ
ကြည့်ရှုလေ့လာရှာဖွေခြင်းကို ရပ်လိုက်ရင်
သူ့ဘဝဟာ သွားပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့
လေ့လာတဲ့အခါမှာ အသိရှိပြီး
လေ့လာတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေသင့်ဘူး။
ကိုယ် လေ့လာနေတဲ့အရာ
ဘယ်လိုအသုံးဝင်မလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့
လေ့လာနေတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေသင့်ဘူး”

(၁၈၉၉ - ၁၉၆၁)

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် “အားနက်စ်ဟဲမင်းဝေး (Ernest Hemingway)”ကို ကောင်းစွာ သိကြသည်။ သူ့ဝတ္ထုအတော်တော်များများကို မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ကြခြင်းကြောင့် သူ့ကို အသိများခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း အများအားဖြင့် သူ့ဝတ္ထုများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြသခဲ့သဖြင့် စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်မိသူတိုင်းက သူ့အမည်ကို သတိပြုမိခဲ့ကြသည်။

ဟဲမင်းဝေးသည် လီနွိုက်စ်မြို့မှ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏သားဖြစ်သော်လည်း ပညာရေးတွင် အထက်တန်းပညာရေး အဆင့်မျှသာရှိခဲ့၏။ သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ငါးမျှား၊ အမဲလိုက် စသော မုဆိုးအလုပ်များတွင် များစွာ ဝါသနာကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ချိန်မှစ၍ စာရေးရာ၌ လိုရင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးတတ်သော အလေ့အထ ရလာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးလာသည့်အခါတွင်လည်း တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ရေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အရေးအသားများကို အလွန်ရသမြောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤဘက်ခေတ်တွင် အမေရိကန်စာပေဝါသနာရှင် အတော်များများသည် သူ့ရေးဟန်ကို အတုခိုး၍ ရေးလာခဲ့ကြသည်။

သူ၏ The Sun Also Rises (1926), A Farewell To Arms

(1929), For Whom The Bell Tolls (1940), The Old Man & The Sea (1951) ဝတ္ထုများသည် သူ၏ အထင်ရှားဆုံးသောလက်ရာများ ဖြစ်သည်။

ဟဲမင်းဝေးသည် ဝတ္ထုတိုများစွာကိုလည်း ရေးခဲ့သည်။ သူ့စာများ တိုစိတိုစိ ဖြစ်လွန်းသော်လည်း သူ ပြောလိုရာကို ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် ရသမြောက်အောင် ဖွဲ့ဆိုနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု စာပေပညာရှင်တို့က ဆိုကြသည်။ ယခု “ဟဲမင်းဝေးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း” တွင် သူ၏ စာပေဆိုင်ရာ သဘောထား အယူအဆ စသည်များကိုသာမက စာရေးနည်းရေးဟန်နှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့ထင်မြင်ချက်များကိုပါ တင်ပြထားလေသည်။

- မေး ။ ။ ဝတ္ထုရေးနေရင်းနဲ့ ခင်ဗျားဝတ္ထုကို နာမည်ပေးသလား။
- ဝေး ။ ။ “မပေးဘူး။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဒါမှမဟုတ် စာတစ်အုပ်ပြီးသွားမှ နာမည်တွေကို ချရေးတယ်။ တစ်ခါတလေ နာမည်က တစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ ကျုပ် မကြိုက်တာတွေကို ပယ်ပစ်တယ်။ တစ်ခါတလေ အမည်အားလုံးကို ပယ်ပစ်တာပဲ”
- မေး ။ ။ ပယ်တဲ့အခါမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆီကရလာတဲ့ နာမည်မျိုးကို တောင်မှ ပယ်ပစ်တာပဲလား။ ဥပမာ “ဆင်ဖြူတော်များနှင့်တူသော တောင်များ” "Hills Like White Elephants" ဆိုပါတော့။
- ဝေး ။ ။ ပယ်ပစ်တာပဲ။ နာမည်က ပြီးရင်လာတာပါ။ ကျုပ် ပရူးနီးယားကိုသွားပြီး နေ့လယ်စာမစားခင် ကနုကမာသွားစားတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့တယ်။ ဒီမိန်းကလေး ကိုယ်ဝန်ပျက်ထားတာကို ကျုပ် သိထားပါတယ်။ သူ့ဆီသွားပြီး စကားပြောတယ်။ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတဲ့အကြောင်းတော့ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဇာတ်လမ်းကို စဉ်းစားတယ်။ နေ့လယ်စာစားဖို့တောင် မေ့သွားတယ်။ အဲဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းဟာ အဲဒီဝတ္ထုရေးရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတယ်။
- မေး ။ ။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား စာမရေးတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား စာရေးဖို့ အသုံး

ဝင်မယ့် အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက်တွေကို လေ့လာရှာဖွေ နေသူအဖြစ်နဲ့ နေတယ်ဆိုပါတော့။

ဝေး ။ ။ သေချာတာပေါ့။ တကယ်လို့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ကြည့်ရှု လေ့လာရှာဖွေခြင်းကို ရပ်လိုက်ရင် သူ့ဘဝဟာ သွား ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့ လေ့လာတဲ့အခါမှာ အသိရှိပြီး လေ့ လာတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေသင့်ဘူး။ ကိုယ် လေ့လာနေတဲ့အရာ ဘယ်လို အသုံးဝင်မလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လေ့လာနေတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေသင့်ဘူး။ အဲဒါလည်းပဲ အစမှာ မှန်ကောင်းမှန်လိမ့်မယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူမြင်ထားသိထားသမျှ အရာရာတိုင်းဟာ သူ့အတွက် သီးသန့်အရာဝတ္ထုတွေ စုဆောင်းထားတဲ့ဟာကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ တကယ်လို့ပေါ့လေ...သိလာရလို့သာ အကျိုးရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ ရေခဲတောင်ကြီးကို အခြေခံ လူအဖြစ်ထားပြီး ရေးနိုင်ဖို့ အမြဲကြိုးစားတယ်။

ကျုပ် ဖြေသမျှ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းဟာ ရေခဲတောင်ကြီး တစ်ခုလိုပါပဲ။ ရှစ်ပုံပုံရင် ခုနစ်ပုံက ရေအောက်မှာပဲ။ ခင်ဗျား သိထားတဲ့ကတည်းက တစ်ခုခုကို ထုတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရေခဲတောင်ကြီးကို အားတိုးသွားအောင် လုပ် သလိုပဲနေမှာပါ။ အရေးကြီးတာက မပြတဲ့အပိုင်းပဲ။ တကယ်လို့ စာရေးသူတစ်ဦးဟာ သူ မသိတဲ့အတွက် အရာတစ်ခုကို ချန် ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဝတ္ထုထဲမှာ အပေါက်တစ်ပေါက် (ဟာကွက်ကြီးတစ်ကွက် ရှိသွားပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ။)

“အဘိုးအိုနဲ့ ပင်လယ်အို” "The Old Man and The Sea" ကို ကြည့်ပါ။ အဲဒီစာအုပ်ဟာ စာမျက်နှာတစ်ထောင် ကျော်တဲ့စာအုပ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီထဲ ရေးထားတဲ့ ရွာက ရွာ သားတိုင်း ပါလာနိုင်တယ်။ သူတို့ ဘယ်လို အသက်မွေးကြ တယ်၊ ဘယ်လို မွေးဖွားကြတယ်၊ ပညာ ဘယ်လိုသင်ကြတယ်၊ ကလေးတွေ ဘယ်လိုမွေးကြတယ် စသည် စသည်ဖြင့် အားလုံး

ဖော်ပြမယ်ဆိုရင်ပေါ့။ တခြား စာရေးဆရာတွေသာဆိုရင် အကောင်းဆုံးဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာအောင် ရေးကြမှာပဲ။

စာရေးရာမှာ ခင်ဗျားအတွက် အကန့်အသတ်တွေရှိတယ်။ ကျေနပ်အားရစွာနဲ့ ရေးထားသမျှတွေက ခင်ဗျားကို ကန့်သတ် ချုပ်ချယ်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်က တခြားပုံစံ တစ်မျိုးလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားတာပါ။

ပထမဦးဆုံး ကျုပ်ဟာ စာဖတ်ပရိသတ်ဆီကို ပေးဖို့ မလို အပ်တာမှန်သမျှကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ စာကိုဖတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီစာထဲကအဖြစ်ဟာ သူ့အတွေ့ အကြုံရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သလိုလည်း လက်ခံသွားတယ်။ အဲသလိုဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့က သိပ်ကိုခက်တယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တပင်တပန်းကြီးကို အားထုတ်ရတာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလိုအပ်တာတွေကို ဖယ်ထုတ်ရာမှာ ကျုပ် ဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကံကောင်းတယ်။ ကိုယ် ပေးချင်တဲ့ အတွေ့အကြုံကိုပဲ အပြည့်အဝ ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကံက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်မှာ လူကောင်းတစ်ယောက်ရခဲ့သလို သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း မကြာသေးခင်ကမှ ပေါ်လာတဲ့ စာရေးဆရာတွေအနေနဲ့ အဲသလို အဖြစ်မျိုးတွေရှိတယ်ဆိုတာ မေ့နေကြပါတယ်။

သမုဒ္ဒရာကြီးဟာလည်း လူလိုပါပဲ။ ရေးလို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာကြီးတစ်ခုပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီအပိုင်းမှာလည်း ကျုပ်ဟာ ကံကောင်းတာပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ပင်လယ်ငါးကြီးတွေ လိုက်ဖမ်း တဲ့ သင်္ဘောမာလိန်နဲ့ တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းအကြောင်းကို ကျုပ် သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အဲဒါတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

ကျုပ် ရေထဲမှာ ဝေလငါးကြီးတစ်အုပ်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။

အကောင်ငါးဆယ်ကျော်မယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ မှိန်းနဲ့ထိုးလို့ တစ်ကောင်ရခဲ့တယ်။ အလျားပေ ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လွတ်သွားတယ်။ အဲဒါတွေကိုလည်း ကျုပ် ဖယ် ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ တံငါရွာထဲက ကျုပ် သိခဲ့ရသမျှ ဇာတ် လမ်းအားလုံးကိုလည်း ကျုပ် ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ် အသိ ပေးတာက ရေခဲတောင်ကြီးရဲ့ ရေမျက်နှာပြင်အောက်က အပိုင်း မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာတွေပဲ။

မေး ။ ။ အာချီဘောလ်မက်ခဲလစ်ရှ်က အတွေ့အကြုံတွေကို စာဖတ်သူ တွေဆီ ပို့ပေးတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ နည်းတစ်နည်းကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူပြောတာက 'ကင်းဆပ်စ်စီးတီးစတား' ခေတ် ကောင်းနေတုန်းက ခင်ဗျား ဘေ့စ်ဘောကစားပွဲအကြောင်း ရေးခဲ့ ဖူးတယ်တဲ့။ ရေးပုံက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါတဲ့။ အတွေ့အကြုံ ကို အနည်းအပါး အသေးစိတ်ဖော်ပြပြီး တကယ်ကစားပုံကို အနီးကပ် တရင်းတနီး ဖော်ပြသွားတယ်တဲ့။ အဲဒီနည်းဟာ ကစားပွဲတစ်ခုလုံးကို စာဖတ်သူရဲ့ အတွင်းစိတ်အာရုံကသာ သိသွားအောင် လုပ်ပေးထားတာပဲလို့ သူက ပြော...။

ဝေး ။ ။ အဲဒီဟာကို မှန်ပါတယ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူးဗျ။ ကျုပ် 'စတား' အတွက် ဘေ့စ်ဘောဆောင်းပါး ရေးမပေးခဲ့ဖူးဘူး။ အာချီတစ် ယောက် အမှတ်လွဲနေပုံရတယ်ဗျ။ သူ မှတ်မိနေတယ်ဆိုတာက ၁၉၂၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ကျုပ် ရှိကာဂိုမှာ လေ့လာဖို့ ဘယ်လို အားထုတ်နေတယ်ဆိုတာကို ဆိုလိုဟန်ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ လူခံစားမှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ လူတွေ သတိမထား မိတဲ့ အရာတွေကို ကစားသူတွေရဲ့ကြားမှာ လိုက်ရှာနေတဲ့အချိန် ပါ။

ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေလည်းဆိုတော့ကာ ကစားသမား တစ်ယောက်က သူ့လက်အိတ်ချွတ်ပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ နောက် ပြန် လွှင့်ပစ်လိုက်တာမျိုး။ ကစားနေသူရဲ့ အားကစားဖိနပ်ဆိုးလို့

က တကျိ...ကျိ မြည်နေတဲ့အသံမျိုး။ အားကစားလေ့ကျင့်ပြီး ထွက် လာစမှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ ကစားသမားဂျက်ဘလက်ဘမ်းရဲ့ ပြာနှမ်းနှမ်း အသားအရောင် စတဲ့ဟာတွေကို ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ပုံကြမ်းဆွဲသလို စိုက်ပြီး မှတ်သားနေခဲ့တာပါ။

ဘလက်ဘမ်းရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အသားရောင်နဲ့ မှတ်ဆိတ် ရိတ် ဘရိတ်ဓားပြတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဟောင်းတွေဟာလည်း သူ့အကြောင်း၊ သူ့ရာဇဝင်ကို မသိခင်မှာ လူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှား စေနိုင်တဲ့ အရာတွေပဲ...ဗျ။

မေး ။ ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတမရှိ ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ကိုရော ရေးသားခဲ့ဖူးပါသလား။

ဝေး ။ ။ “အတော်ထူးဆန်းတဲ့ မေးခွန်းပါလား” ။ ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။ ဆိုလိုတာက ကာမဂုဏ်ခံစားမှု ဗဟုသုတကို ပြောချင်တာလား။ အဲဒါဆိုရင် တော့ ကျုပ် ရေးခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဖြေရမှာပဲ။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ တော်တယ်၊ ကောင်းတယ် ဆိုရင် မဖော်ပြဘူးဗျ။ သူက ‘တီထွင်တယ်’။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကိုယ်တွေ့ ဗဟုသုတထဲကဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်တဲ့ ဗဟု သုတထဲကဖြစ်စေ ‘လုပ်ယူတယ်’။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဖော်ပြ လို့မရတဲ့ အသိဉာဏ်ပညာ၊ ဗဟုသုတဟာ မေ့ပျောက်သွားတဲ့ လူမျိုး သို့မဟုတ် မိသားစုအတွေ့အကြုံထဲက လာတတ်တယ်။

အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ခိုကို ဘယ်သူက အပျံသင်ပေးသလဲ ဗျာ။ တိုက်ပွဲဝင်ရမယ့် နွားသိုးတစ်ကောင်ဟာ သူ့သတ္တိကို ဘယ်ကရသလဲ။ အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင် အနံ့ခံကောင်းတဲ့ သူ့နှာခေါင်းကို ဘယ်သူက ပေးထားသလဲ။

မေး ။ ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝတ္ထုအဖြစ် အသွင်မပြောင်းနိုင်ခင်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘယ်လို ကင်းကွာသွား အောင် အဆက်ဖြတ်ပါသလဲ။ ဥပမာ-ခင်ဗျား ပါဝင်ပတ်သက်

ဆက်စပ်ခဲ့တဲ့ အာဖရိကန်လေနဲ့ ဟန်အမူအရာတွေကို ဆိုပါတော့။

ဝေး ။ ။ အဲဒါက အတွေ့အကြုံပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ခင်ဗျားမြင်ထားတဲ့ ပထမပိုင်းက အစကတည်းက အဆက်အစပ် မရှိဘူး။ တစ်သီးတခြားပဲ။ နောက်တစ်ပိုင်းကတော့ အလွန်အလွန်ကို ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ စာရေးသူအနေနဲ့ ဘယ်လို ရေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ဟာ မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။

ရေးတဲ့အလုပ်က လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အဆင်ပြေသွားအောင်၊ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်မှီနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တည်ဆောက်နိုင်စွမ်းတွေအပေါ်မှာလည်း အမှီပြုနေတယ်။

အလေ့အကျင့်ရှိနေပြီးသား စာရေးသူတစ်ဦးအတွက် ကတော့ မီးလောင်သွားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းထဲမှာ ပါဝင်ရခြင်းဟာ တန်ဖိုးရှိတာပဲ။ သူဟာ အရေးကြီးတဲ့အရာတွေ အမြောက်အမြားကို အလွန် မြန်မြန်ဆန်ဆန်နဲ့ သိရှိနိုင်တယ်။

အဲဒီအရာတွေဟာ သူ့အတွက် အသုံးဝင်မလား၊ မဝင်ဘူးလားဆိုတာက မသေဘဲ လွတ်မြောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ တည်မှီပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာ။

မေး ။ ။ စာရေးသူဟာ ဘယ်အတိုင်းအတာ ပမာဏအထိ သူ့ခေတ် သူ့အချိန်ရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်သင့်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်ပါသလဲ။

ဝေး ။ ။ လူတိုင်းမှာ အဆိုးအကောင်း သိတဲ့စိတ်ဟာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအနေနဲ့ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီစိတ် ဘယ်လိုအလုပ် လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကျတော့ စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းတွေ မရှိသင့်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေး စိတ်ဝင်စားတဲ့ စာရေးသူတစ်ဦးအတွက် တကယ်လို့ သူ့လုပ်ငန်း ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲစေသင့်တယ်ထင်ရင် နိုင်ငံရေးကို သူ့

နယ်ပယ်ထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း နိုင်ငံရေး အရ အသိအမှတ်ပြုခံထားရတဲ့ စာရေးဆရာတွေဟာ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးအယူအဆနဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကို မကြာခဏ ပြောင်းတာ ပေါ့။

သူတို့အဖို့ အဲဒီကိစ္စဟာ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးစာပေ အမြင်တွေကိုလည်း မကြာခဏ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေဗျာ...သူတို့ရဲ့ အမြင်တွေကိုတောင် ပြန်ပြီးရေးရတာတွေ ရှိပါတယ်။

မေး ။ ။ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ဆုံးမချင်တဲ့စိတ်မျိုး၊ ပညာပေးဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ လုပ်ထားတာတွေ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြော နိုင်မလား။

ဝေး ။ ။ 'ပညာပေး'ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အလွဲသုံးစား အလုပ်ခံရတာပါ။ အဖျက်ဆီးခံရတာပါ။ ကျုပ်ရဲ့ Death in the Afternoon ဝတ္ထုဟာ မှတ်သားလိုက်နာဖို့ကောင်းတဲ့ ပညာပေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပါ။

မေး ။ ။ လူတွေက ပြောကြတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ဦးဟာ သူ့လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုနဲ့သာ ဆက်ဆံလို့ ရမယ်တဲ့။ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေဟာ စိတ်ကူးတစ်ခုနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါသလား။

ဝေး ။ ။ အဲဒီစကားကို ပြောတာ ဘယ်သူလဲ။ လေသံက အလွန်အလွန် ကို ရိုးစင်းတာပဲ။ အဲဒီစကားပြောသူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာကိုပဲ စိတ်ကူးတစ်ခုနှစ်ခုသာ ရှိနေပုံပေါ်တယ်။

မေး ။ ။ အင်း...ဒီဟာကိုတော့ အခုလိုပြောရရင် ပိုပြီး ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဂရေဟမ်ဂရင်းက ပြောတယ်။ အဓိကကျတဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြမှုဟာ ဝတ္ထုကြီးတွေရဲ့ ခင်တို့ တပေါင်းတည်းတည်း ဖြစ်စေနိုင်တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အမြင့်ဆုံးသော စာပေရေးသားမှုဟာ

မတရားမှုလို့ထင်တဲ့ အယူအဆက ပေါ်ထွက်လာတာပါတဲ့။
ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ကိုး...။ အဲဒီနည်းနဲ့ သြဇာလွမ်းမိုးမှု
ခံရခြင်းဟာ သိပ်ကို အရေးပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားကော
အဲဒီအတွေးအမြင်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ။

ဝေ: ။ ။ မစ္စတာဂရင်းအနေနဲ့ ကျုပ် မပိုင်ဆိုင်တဲ့ အတွေးအမြင်မျိုးကို
ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုစင်တစ်စင်နဲ့ ပတ်သက်
လို့ ကျုပ်က ယေဘုယျသဘော သုံးသပ်ပြောဆိုမှုတွေ လုပ်ဖို့
ဆိုတာ သိပ်ပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း
ကျုပ်အနေနဲ့ ယေဘုယျသဘောတစ်ခုကိုပဲ ရအောင်ကြိုးစားချင်
တယ်။

တရားမျှတခြင်းနဲ့ တရားမျှတမှု မရှိခြင်းဆိုတာတွေ
အပေါ် အသိမရှိတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ ဝတ္ထုကြီးတွေ
ရေးနေတာထက် ကျောင်းတစ်ကျောင်းက ကလေးတွေ နှစ်ချုပ်
စာအုပ်တွေ ရေးသားထုတ်ဝေပေးနေတာက ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်
မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။

မေ: ။ ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အခြေခံအကျဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ။
ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့
အနုပညာလုပ်ဆောင်မှုဟာ ဘာလို့ ထင်ပါသလဲ။ တကယ့်
အဖြစ်မှန်၊ အချက်အလက်မှန်ထက် အဲဒီအချက်အလက်အမှန်ရဲ့
ကိုယ်စားပြုမှုအဖြစ်ကို ဘာကြောင့် ရောက်သွားရတာလဲ။

ဝေ: ။ ။ အဲဒီအတွက် ဘာပြုလို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာလဲ။ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့
အရာတွေ ရပ်ရှိနေတဲ့အရာတွေကရယ်၊ ခင်ဗျားသိထားတဲ့
အရာတွေအားလုံးနဲ့ ခင်ဗျားမသိနိုင်တဲ့အရာတွေ အားလုံးကရယ်၊
ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုကို အကြောင်းပြု
အခြေခံပြီး တစ်ခုခုကို ခင်ဗျားလုပ်ရမှာပဲ။

အဲဒီလုပ်ဆောင်ချက်ဟာ ကိုယ်စားပြုမှုတစ်ခု မဟုတ်
ပါဘူး၊ တစ်ခုလုံးဟာ စစ်မှန်တဲ့အသစ်တစ်ခုပါ။ မှန်ကန်ပြီး

ရှင်သန်တဲ့ အရာတစ်ခုထက် ပိုပြီး စစ်မှန်တဲ့အသစ်တစ်ခုပါ။
 ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဲဒီအရာကို ရှင်သန်အောင် လုပ်ထား
 တယ်။ ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ထားတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ
 အဲဒီအရာကို ထာဝရတည်မြဲမှုကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိမှာပဲ။ အဲဒါဟာ
 ခင်ဗျား ဘာကြောင့် စာရေးသလဲဆိုတာကို ပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဘယ်သူမှမသိတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကျတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို
 လုပ်ကြမလဲ။

Hemingway
 An Interview
 Writers At Work
 the Paris Review Interviews

ဂျိမ်းစ် သာဘား
James Thurber

“ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေက
အကူအညီပေးခံနေရတဲ့
ဟာသစာရေးဆရာတော့
ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။
အခုချိန်ထိတော့ စာရေးခြင်းဟာ စာရေးသူက
ကြောက်ရွံ့တဲ့ အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။
စာရေးသူက နှစ်သက်တဲ့အရာလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
စာရေးရတာကို ကြိုက်တာအမှန်ပဲ”

(၁၈၉၄ - ၁၉၆၁)

အမေရိကန်စာရေးဆရာ ဂျိမ်းသာဘားအား ၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ်၊ ကိုလမ်ဘတ်စ်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။ အမေရိကန် စာပေလောကတွင် ၂၀ ရာစု၏ အထူးခြားဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော စာရေးဆရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသူ ဖြစ်၏။

သူသည် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဌာန၌ စာရေးဝင်လုပ်ပြီး နှစ်ကာလအတန်ကြာမျှ ဝါရှင်တန်နှင့် ပါရီမြို့များ၌ နေထိုင်ခဲ့သည်။ နောင်အခါတွင် သူ့မွေးဇာတိမြို့သို့ ပြန်လာပြီး 'ဒစ္စမတ်ချ် သတင်းစာ'၌ သတင်းထောက်ဝင်လုပ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်ကို စတင်ခဲ့သည်။

၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် သူသည် နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး 'သည်နယူးယောက်ကား မဂ္ဂဇင်း The New Yorker Magazine'၌ ဟာသစာစုများရေးခြင်းနှင့် ကာတွန်းများဆွဲခြင်းဖြင့် ပင်တိုင်စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

'ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်အတွက် ပုံပြင်များ Fables For Our Time (1940)'၊ 'ကျွန်ုပ်၏ကမ္ဘာနှင့် ထိုကမ္ဘာအား ကြိုဆိုခြင်း My world and welcome to it (1942)'၊ 'သာဘားပွဲတော်ကြီး The Thurber Carnival (1945) နှင့် သာဘား၏တိုင်းပြည် Thurber Country (1953)'တို့သည် လူကြိုက်

အလွန်များသော စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။

သာဘားသည် ဟာသစာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဟာသများသည် များစွာ အဆင့်မြင့်သည်။ မထိတထိ သရော်ခြင်း၊ ထေ့ငေါ့ခြင်းနှင့် လှောင်ပြောင်ခြင်း စသည်များကို အလေးပေးသည်။ ယနေ့ခေတ်လူတို့ ရင်ဆိုင်နေကြရသည့် ကသိကအောက်ဘဝများနှင့် ဒုက္ခ၊ သုခအဝဝကို ကြည့် မြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကိုပင် သူသည် ကရုဏာနှင့်ယှဉ်သော ဟာသအမြင်ဖြင့် ဖန်တီးတည်ဆောက်ပေးလေ့ ရှိလေသည်။

ဤအင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် ဂျိမ်းစ်သာဘား၏ စာပေရေးသားမှုနှင့် ပတ်သက်သော အတွေးအမြင်များကို တွေ့ကြရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မေး ။ ။ ခင်ဗျားအဖို့ စာရေးရတာ လွယ်တဲ့အလုပ်လို့ ထင်ပါသလား။

ဘား ။ ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ပြန်ရေးခြင်းဆိုတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရေးထားပြီးတဲ့ စာမူကို ချောမွေ့အောင် ထပ်ခါတလဲလဲလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော် ရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိတယ်။ 'လမ်းကြောင်းခြောက်ပေါ်မှ မီးရထား'ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပေါ့။

အဲဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ပြန်ပြန်ပြီးရေးနေတာ ဆယ့်ငါး ကြိမ်ရှိသွားပြီ။ ပထမ စရေးခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် စာလုံးရေ ၂၄၀,၀၀၀ နီးပါးရှိနေပြီ။ ဒီစာမူကို ကျွန်တော် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်ရေးခဲ့တာ နာရီပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါး ကုန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရလာတဲ့စာမူရဲ့ စာလုံးရေဟာ နှစ်သောင်းထက် မပိုဘူး။

မေး ။ ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့စာမူဟာ ပထမအကြိမ် ရေးပြီးပြီးချင်း ထွက်လာတာ သိပ်မရှိဘူးလို့ ဆိုရမလား။

ဘား ။ ။ ဒီလိုရှိတယ်။ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ပထမဆုံးစာမူကို ကျွန်တော့် ဇနီးက ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ "ရေးထားတာ အလကားပဲ သာဘား၊ အထက်တန်းကျောင်းအဆင့်ပဲ ရှိတယ်"

တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ထပ်တလဲလဲ ပြင်ရေး ထားတဲ့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် စာမူကြမ်းအထိ စောင့်ဖတ်ဖို့နဲ့ အဲဒီ အခါကျရင် သဘောကျသွားမှာပါလို့ ပြောပြတယ်။

ဘာပြုလို့ အဲသလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် လည်း မသိဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သမျှ စာမူတိုင်းရဲ့ ပထမအကြမ်းနဲ့ ဒုတိယအကြမ်းတွေဟာ အိမ်စေမိန်းမ တစ် ယောက်က ရေးထားသလိုမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။

တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို အမြန်ရေး တာ ပြီးသွားတယ်။ အဲဒါက ပေးစာလိုဟာမျိုးတွေဆိုတော့ ရေး ရတာ အဆင်ပြေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရမလို ဖြစ်လာတာရှိတယ်။ တခြားစာတွေကို မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ပိုင်း တည်းနဲ့ အကုန်ရေးပြီးသွားပေမဲ့ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်ကျတော့ တစ်ရက်နဲ့တောင် မပြီးတော့ဘူး။ သီတင်းတစ်ပတ်ကြာမှ ပြီးတယ်။ အဲဒီစာက စာတွေအားလုံးရဲ့ အဆုံးသတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အထူးဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ရတဲ့သဘောက ရှိနေ တာကိုး။

မေး ။ ။ ခင်ဗျားရေးတာက ဟာသမို့ ခင်ဗျားရဲ့ စာထုတ်ကုန်ဟာ နှေးကွေး နေတာများလား။

ဘား ။ ။ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ ဟာသမှာက ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထောင် ချောက်ကလေးတွေရှာဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ပထမဆုံး ခင်ဗျားရေးထား တာတွေကိုဖတ်ပြီး အူးမြူးချင်မြူးနေမယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ကို ကောင်းတယ်လို့လည်း တွေးမယ်။ အလွန်ကို ရယ်စရာကောင်း နေပြီလို့လည်း ထင်မယ်။ အဲဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်းကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်တွေးပြီး ခင်ဗျားရေးထားတဲ့ဟာကို ခင်ဗျားဘာသာ သိပ်သဘောကျနေတယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီဟာကို ထည့်ဖို့ ကြိုးစားပေတော့။

မေး ။ ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားစာမူကို ထပ်တလဲလဲ ပြင်ပြင်ရေးတဲ့နည်းကို ကြိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ စာကို အမြန်နှုန်း၊ အမြင့်ဆုံးစံချိန်နဲ့ ရေးနိုင်နေကြတဲ့သူတွေအပေါ်မှာ အားမကျဘူးလား။ မနာလို တိုရှည်ကော မဖြစ်ဘူးလား။

ဘာ ။ ။ ဟာဗျာ...အားလည်းမကျဘူး။ မနာလို တိုရှည်လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ကံကိုသာ ကျွန်တော် အံ့ဩချီးမွမ်းမိတာပါ။ ခင်ဗျားတို့လည်း သိမှာပါ။ Anthony Adverse ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေ...။ အဲဒီစာအုပ်ဟာ အရောင်းရအကောင်းဆုံး။ The big best seller တန်းဝင်စာအုပ်ပဲ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ရေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ ဟာဗေးအလင်ကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ သိကြမှာပါပဲ။

သူက သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ပြောတယ်တဲ့။ သူ့အနေနဲ့ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲနေလိုက်ရင် သူ့ဘိုးဘွားမိဘတွေရဲ့ စကားပြောသံတွေကို ကြားနေရတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ စာရေးနေတဲ့အခါ သူ့ကလောင်ပေါ်မှာ နတ်သားလိုလို သတ္တဝါတစ်ကောင်ရှိနေသတဲ့။ အဲဒီသတ္တဝါက သူ့ကလောင်ဖျားမှာ က နေတယ်တဲ့။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ရုပ်လောက နယ်ပယ်ရဲ့ အပြင်ပက အသံဖမ်းပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်ရနေသလို ခံစားနေရတယ်တဲ့။

ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းလေ။ စာရေးဆရာတွေမှာ ကံတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေက အကူအညီပေးခံနေရတဲ့ ဟာသစာရေးဆရာတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ အခုအချိန်ထိတော့ စာရေးခြင်းဟာ စာရေးသူက ကြောက်ရွံ့တဲ့အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စာရေးသူက နှစ်သက်တဲ့အရာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးရတာကို ကြိုက်တာအမှန်ပဲ။

ပြန်...ပြန်ပြီးရေးရတယ်ဆိုတာက တကယ်တော့ အပျော်

သက်သက်ပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးတယ်။ အီးလီးယော့ ပေါလ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်စာမူကို ပြန်ရေးရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အငြင်းပွားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိကာဂိုထရီဗြန် (Chicago Tribune) အတွက် ပါရီမှာ တာဝန်ကျနေစဉ်ကပေါ့။

အဲဒီတုန်းက သူယုံကြည်နေတာက ခင်ဗျားရဲ့စာမူကို လက်နှိပ်စက်ထဲက ထွက်လာတဲ့အတိုင်း ထားရတယ်တဲ့။ ပြုပြင်မှုနဲ့ ပြောင်းလဲမှုဆိုတာတွေ မရှိရဘူးတဲ့။ တကယ်တော့ သူဟာ အလုပ်ကို သိပ်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်တတ်တယ်။ သူက ဝတ္ထုသုံးပုဒ် ထုတ်ပြီးပြီ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စီကို သီတင်းသုံးပတ်နဲ့ ပြီးအောင် ရေးထားတာ။

ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးတယ်။ တစ်ရက်မှာ သူဟာ ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။ စာလုံးရေ ခြောက်သောင်းရှိတဲ့ သူ့စာမူတစ်ခု အခိုးခံရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကာဗွန်စက္ကူခံပြီး ကူးထားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒီဝတ္ထုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မှတ်စုတွေ ဘာတွေလည်း လုပ်မထားဘူးတဲ့။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ စာကို မြန်မြန်ရေးခြင်းဟာ လွယ်ကူတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော် ဆွဲထားတဲ့ပုံတွေလိုပေါ့။ ပုံတွေဟာ ကျွန်တော် အမြန်ဆွဲထားတာ။ တစ်ခါတလေ ဆွဲထားတာက သိပ်မြန်တော့ ရလာတဲ့ အကျိုးဆက်က မတော်တဆ ဖြစ်ပြီး ပေါ်လာသလို ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပန်းချီပညာရှင်တွေကတော့ “ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီဆရာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာပါလို့” ပြောမိလို့ စိတ်ဆိုးကြဲတယ်။ သူတို့က ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ဆွဲထားတဲ့ပုံတွေကို သိပ်နှိမ့်ချပြီး မပြောပါနဲ့တဲ့။